

Nr 83.

Godkänd av första kammaren den 7 maj 1915.

Godkänd av andra kammaren den 7 maj 1915.

*Riksdagens skrivelse till Konungen angående åvägabringande av
ändamålsenligare bestämmelser rörande överföring av
flyttningsbetyg.*

(Första kammarens första tillfälliga utskotts utlåtande n:r 3.)

(Andra kammarens första tillfälliga utskotts utlåtande n:r 6.)

Till Konungen.

Uti inom riksdagen väckta motioner har framhållits behovet av att åtgärder vidtagas för avhjälpande av de olägenheter, som äro förenade med den de flyttande åliggande skyldighet att själva ombesörja överföringen av flyttningsbetyg.

Jämlikt 32 § i kungl. förordningen angående kyrkoböckers förande den 23 december 1910 åligger det den enskilde att vid avflyttning från en ort till en annan själv uttaga och medföra sitt flyttningsbetyg. Emellertid har det visat sig, att uppenbara olägenheter äro förenade med det sålunda stadgade förfaringssättet. Dessa olägenheter bestå till ej ringa del däri, att tillfällen till missbruk av flyttningsbetygen erbjuda sig antingen därigenom att betygen kunna komma att överlätas till obehöriga personer eller ock därigenom att förfalskningar kunna ske i de-

Bihang till riksdagens protokoll 1915. 14 saml. 31 häft. (Nr 83— 84.) 1

samma, särskilt i avsikt att få anteckningar om mindre god frejd eller dylikt uteslutna ur desamma.

Men framför allt förorsakas givetvis olägenheter ur mantalsskrivningssynpunkt samt ur beskattnings- och befolkningsstatistiska synpunkter därav, att en person under tiden från det flyttningsbetyget utskrivits från utflyttningsorten och tills det inskrivits i inflyttningsorten icke är någonstades i riket kyrkoskriven. Sistnämnda förhållande har, enligt hvad riksdagen har sig bekant, även stundom medfört, att det lyckats värnpliktige att ett eller flera år undandraga sig värnpliktens fullgörande.

Jämväl med hänsyn till gällande lag om val till riksdagen, i vad samma lag avser andra kammaren, samt lagen om allmän pensionsförsäkring har behovet av en noggrannare registrering av befolkningen än för närvarande äger rum framträtt.

Påtagligt är att till avhjälpande av nämnda missförhållanden den utvägen måste anlitas, att gällande bestämmelser rörande flyttningsbetygens överförande mellan församlingarna ändras därhän, att dessa betyg icke komma i allmänhetens händer, utan direkt översändas från pastorsämbete till pastorsämbete.

I fråga om sättet för ordnande av förevarande angelägenhet hava motionärerna fäst uppmärksamheten på det förslag till förordning angående kyrkoböckers förande, som uti år 1910 avgivet underdånigt betänkande förordats av de för sådant ändamål av Eders Kungl. Maj:t tillkallade sakkunnige och vilket förslag avser, att anmälan om flyttning skulle ske hos inflyttningsförsamlingens pastor, vilken sedermera skulle hos pastorsämbetet i utflyttningsförsamlingen rekvirera flyttningsbetyg för den flyttande.

Uti den inom andra kammaren i ämnet väckta motionen har i främsta rummet ifrågasatts införande här i landet av ett system, likartat med det inom Belgien tillämpade systemet för civilregistratur, vilket system i sistnämnda land skulle hava visat sig fungera tillfredsställande.

Vidare har inom det första kammarens utskott, som handlagt förevarande ärende, framkommit och förordats ett förslag till frågans lösning, enligt vilket anmälan om flyttning skulle ske hos pastor i utflyttningsorten, där den flyttande tillhandahölles flyttningsblankett, som, vederbörligen ifylld, av den flyttande överlämnades till pastor i inflyttningsorten, varefter denne efterskreve utflyttningsbetyget.

Vilket förslag i förevarande hänseende som bör lämnas företräde, är riksdagen, i saknad av fullständig utredning i ämnet, ej i tillfälle att

bedöma. Men då de olägenheter, som äro en följd av nu gällande bestämmelser uti ifrågavarande hänseende, synas riksdagen vara allvarliga, anser riksdagen, att, även om, såsom torde vara oundvikligt, prästerskapets redan nu avsevärda expeditiönsarbete därigenom skulle komma att i någon mån ökas, åtgärder snarast möjligt böra vidtagas till nämnda olägenheter avlägsnande.

De förfaringssätt, som ovan berörts, kunna gifvetvis i regeln icke komma till användning i fall av utflyttning ur riket. Härutinnan torde således vid en kommande lagstiftning särskilda föreskrifter böra meddelas.

Jämväl torde böra komma under öfvervägande, huruvida icke nu gällande påföljder för uraktlåten skyldighet att göra vederbörlig flyttningsanmälan borde skärpas. Den omständigheten, att ifrågavarande skyldighet motsvaras av stora medborgerliga rättigheter, särskilt rättigheten till statspension, torde böra medföra, att sådana strängare bestämmelser för framtiden komma att tillämpas. Då emellertid riksdagen håller före, att försumligheten att vederbörligen anmäla skedd flyttning stundom torde bero på okunnighet om hvad som i här berörda avseende åligger envar medborgare eller ock på liknöjdhet för ifrågavarande medborgerliga skyldighet, har riksdagen i detta sammanhang även velat ifrågasätta, huruvida icke en kort sammanfattning av hithörande och därmed sammanhängande bestämmelser borde införas i någon årgång av almanackan.

På grund av vad sålunda anförts får riksdagen anhålla, att Eders Kungl. Maj:t täcktes vidtaga åtgärder för avhjälpande av de olägenheter, som äro förenade med skyldigheten för de flyttande att själva ombesörja öfverföringen av flyttningsbetyg.

Stockholm den 7 maj 1915.

Med undersåttlig vördnad.
